

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 814/2016-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. novembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Mariannou Lechmanovou, Štúrova 20, Košice, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 6 To 40/2016 a jeho rozsudkom z 27. mája 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. septembra 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. Mariannou Lechmanovou, Štúrova 20, Košice, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 To 40/2016 (ďalej aj „napadnuté konanie“) a jeho rozsudkom z 27. mája 2016 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti, z jej prílohy a z vyžiadaného spisu Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 10 T 49/2015 vyplýva, že sťažovateľ (spolu s obžalovaným [REDACTED]) bol rozsudkom okresného súdu č. k. 10 T 49/2015-223 z 11. novembra 2015 uznaný za vinného zo spolupáchateľstva obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b) a c) a ods. 2 písm. a) a e) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), za čom mu bol podľa § 172 ods. 2, § 39 ods. 1, § 38 ods. 2 a 3, § 36 písm. l) a n) a § 37 písm. m) Trestného zákona uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní osem rokov. Prokurátor Okresnej prokuratúry Košice I podal proti výroku o treste označeného rozsudku okresného súdu z 11. novembra 2015 odvolanie, na základe ktorého krajský súd uznesením č. k. 6 To 40/2016-251 z 29. januára 2016 rozsudok prvostupňového súdu vo výroku o treste zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Krajský súd zrušujúce rozhodnutie odôvodnil (v podstate) tým, že okresný súd pri ukladaní trestu nesprávne aplikoval ustanovenie § 39 ods. 1 Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu, keď sťažovateľovi (ako aj jeho spoluobžalovanému) uložil trest odňatia slobody pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby, hoci z odvolaním napadnutého rozhodnutia nevyplývali žiadne zákonom predpokladané skutočnosti, ktoré by takýto postup odôvodňovali. Odvolací súd tiež okresnému súdu vytkol, že nerozhodol o (vzhľadom na okolnosti posudzovanej veci obligatórnom) uložení ochranného dohľadu podľa § 76 ods. 1 Trestného poriadku.

Okresný súd po vrátení veci odvolacím súdom rozhodol rozsudkom č. k. 10 T 49/2015-317 z 21. marca 2016, ktorým sťažovateľovi uložil nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní desať rokov podľa § 172 ods. 2, § 38 ods. 2 a 3, § 36 písm. l) a n) a § 37 písm. m) Trestného zákona a ochranný dohľad na dobu jedného roka po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona. Na základe odvolania sťažovateľa (ako aj jeho spoluobžalovaného) krajský súd napadnutým rozsudkom

z 27. mája 2016 podľa § 321 ods. 1 písm. d) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zrušil rozsudok okresného súdu z 21. marca 2016 v celom rozsahu a, rozhodujúc sám podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku, sťažovateľovi uložil nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní desať rokov podľa § 172 ods. 2, § 38 ods. 2 a 3 s použitím § 36 písm. l) a n) a § 37 písm. m) Trestného zákona a ochranný dohľad na dobu jedného roka podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona. Zrušenie rozsudku okresného súdu odôvodnil krajský súd porušením ustanovenia Trestného zákona, ku ktorému došlo tým, že okresný súd vo výroku svojho rozhodnutia opätovne citoval žalovaný skutok, právnu vetu skutkovej podstaty, ako i právnu kvalifikáciu predmetného trestného činu, hoci o vine obžalovaných už bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkom okresného súdu z 11. novembra 2015 a rozsudkom z 21. marca 2016 prvostupňový súd rozhodoval už len o uložení trestu.

Sťažovateľ svoju sťažnosť podanú ústavnému súdu odôvodňuje okrem iného takto:

«... Sťažovateľ zastáva názor, že napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach je ústavne neudržateľným spôsobom odôvodnené a možno ho považovať za arbitrárne.

... K znakom právneho štátu a medzi jeho základné hodnoty patrí neoddeliteľne princíp právnej istoty (čl. 1 ods. 1 Ústavy SR) napr. PL. ÚS 36/95, ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva. Súčasťou uvedeného princípu je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď...

... Akú mieru spravodlivosti má pociťovať sťažovateľ, keď jednému zo šéfov Bratislavského podsvetia je uložený trest, a to dva krát v konaní o dohode o vine a treste pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby a v prípade sťažovateľa, prokurátor podnety na konanie o dohode o vine a treste ani len nereaguje, resp. ich odmieta?

Dokonca ani Krajský súd v Košiciach, na hore uvedené skutočnosti neprihliadol pri ukladaní výšky trestu odňatia slobody sťažovateľovi. Svojím konaním mohol Krajský súd v Košiciach odstrániť diskriminačný postup orgánov rozhodujúcich v prípravnom konaní.

... samotné vyhlásenie o vine – teda priznanie páchatel'a a úprimná ľútosť sú také mimoriadne okolnosti prípadu, ktoré odôvodňujú použitie mimoriadneho zníženia trestu

podľa § 39 Tr. zákona. ... k čomu však v prípade sťažovateľa je nutné pripočítať aj napomáhanie pri objasňovaní trestnej činnosti.

... obhajoba zvyrazňuje postoj sťažovateľa, ktorý od počiatku trestného konania napomáhal OČTK v objasňovaní trestného činu, už od začatia stíhania sa ku skutku priznal a tento oľutoval a preto máme za to, že už len tieto okolnosti prípadu boli takými mimoriadnymi okolnosťami, ktoré odôvodňujú použitie moderačného ustanovenia podľa § 39 ods. 1 Tr. zák., pretože existencia viacerých poľahčujúcich okolností je hodnou osobitného zreteľa v zmysle § 39 ods. 1 Tr. zák.

K pomerom sťažovateľa uvádzame, že sťažovateľ je mladý 30-ročný muž, ktorý doposiaľ nebol vo výkone trestu odňatia slobody. Pred spáchaním trestného činu bol riadne zamestnaný, pracoval a uhrádzal si svoje životné náklady, rovnako vypomáhal aj v domácnosti. Vychovával ho od detstva iba otec a jeho babička, ktorá je v súčasnosti slepá. Jeho matka mu zomrela v útlom detskom veku a teda nikdy nepocítil „materinskú náruč“ a materinskej lásky sa nedočkal. Je pravda, že doposiaľ uložené podmienené tresty sa minuli účinkom, avšak obhajoba zastáva názor, že trest odňatia slobody na samej spodnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby je pre sťažovateľa neprimerane prísny a nezohľadňuje okolnosti prípadu a pomery páchatel'a tak ako boli vyššie uvedené.

Krajský súd v Košiciach priznanie a úprimnú ľútosť sťažovateľa v rámci vyhlásenia viny a napomáhanie pri objasňovaní trestnej činnosti v spojení s pomermi páchatel'a nevyhodnotil ako okolnosti hodné osobitného zreteľa podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. a uložil sťažovateľovi neprimeraný, nespravodlivý a teda v kontexte s inými odsúdenými za rovnaký trestný čin aj nezákonný trest.

... Povinnosť súdu dostatočne odôvodniť svoje rozhodnutie vyplýva aj zo základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktorú sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné. (IV. 14/07) V prípade sťažovateľa absentuje názor súdu ako sa s námietkami sťažovateľa vypořiadal a prečo neakceptoval žiadne z tvrdení sťažovateľa.»

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ]... podľa čl. 46 ods. 1, čl. 46 ods. 2, čl. 12 ods. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. č. k. 6 To/40/3016 a jeho Rozsudkom pod sp. zn.: 6 To/40/3016 (správne má byť 2016, pozn.) zo dňa 27. 05. 2016 porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu v Košiciach pod sp. zn.: 6 To/40/3016 (správne má byť 2016, pozn.) zo dňa 27. 05. 2016 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. [REDAKOVANÉ]... priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 5.000,00 Eur (slovom päť tisíc Eur), ktoré je Krajský súd v Košiciach povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia na jeho bankový účet.

4. Krajský súd v Košiciach je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 303,16 Eur...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd

právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania preskúmal, či sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 20 a § 50) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľ v posudzovanej veci namieta, že k porušeniu jeho v sťažnosti označených základných práv podľa ústavy, resp. práva podľa dohovoru došlo (v podstate) tým, že krajský súd v jeho veci neaplikoval § 39 ods. 1 Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu a neuložil mu trest odňatia slobody pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby, hoci podľa neho na to boli splnené podmienky. Sťažovateľ tvrdí, že krajský súd svoje rozhodnutie v tejto časti (v časti týkajúcej sa výšky trestu) dostatočne neodôvodnil.

Ústavný súd vo vzťahu k námietkam sťažovateľa v súlade so svojou konštantnou judikatúrou v prvom rade zdôrazňuje, že vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných

súdov, nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, IV. ÚS 339/2013). Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z hľadiska jeho ústavnej akceptovateľnosti a zlučiteľnosti jeho účinkov so sťažovateľom označenými základnými právami podľa ústavy, resp. označeným právom podľa dohovoru.

Podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatel'ovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom.

Krajský súd svoje rozhodnutie v relevantnej časti napadnutého rozsudku odôvodnil takto:

„Ani odvolací súd - v zhode s prvostupňovým súdom - nezistil u žiadneho z obžalovaných dôvod na postup podľa ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák., teda pre mimoriadne zníženie trestu vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'ov.

Okolnosťami prípadu sú všetky skutočnosti, ktoré majú vplyv na posúdenie povahy, charakteru a závažnosti trestného činu, vrátane možnosti nápravy páchatel'a. Mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody možno odôvodniť aj okolnosťami, ktoré sú znakom príslušnej skutkovej podstaty trestného činu, pokiaľ ich význam alebo intenzita, ktorou boli naplnené, výraznejšie vybočujú z obvyklých prípadov takýchto trestných činov, a preto odôvodňujú zhovievavejší prístup pri ukladaní trestu. Okolnosťami prípadu však môžu byť aj také okolnosti, ktoré nie sú nevyhnutnou súčasťou príslušnej skutkovej podstaty, pokiaľ sa v danej kvalite a kvantite pravidelne nevyskytujú.

Pomery páchatel'a sa týkajú jeho osobnostného hodnotenia. Ide teda o okolnosti, ktoré charakterizujú osobu páchatel'a ako objekt trestu, a tiež o okolnosti, pre ktoré je rovnaký trest pre rôznych páchatel'ov rôzne citel'ný. Ich význam pre mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody sa zhodnotí podobne ako význam okolností prípadu. Z hľadiska tohto ustanovenia sa vyžaduje, aby išlo o pomery takého charakteru, z ktorých je zjavné, že trest odňatia slobody uložený v rámci zákonnej trestnej sadzby by páchatel' pociťoval podstatne citel'nejšie ako iní páchatelia. V podstate sa hodnotia rodinné a osobné pomery, ktoré existujú až v čase rozhodovania o treste (napr. majetkové pomery páchatel'a, jeho zdravotný stav a zdravotný stav jeho rodiny, starostlivosť o početnú rodinu, tehotenstvo páchatel'ky a pod.).

Za pomery páchatel'a odôvodňujúce postup podľa tohto ustanovenia možno považovať viac významných poľahčujúcich okolností pri nedostatku priťažujúcich okolností, vážnu chorobu páchatel'a, závislosť mnohopočetnej rodiny páchatel'a od jeho zárobku, stav zníženej príčetnosti páchatel'a, ak nie je možný iný zákonný postup, starostlivosť páchatel'a o väčší počet osôb na neho odkázaných a pod.

Okolnosti prípadu alebo pomery páchatel'a môžu odôvodniť aplikáciu tohto ustanovenia len za predpokladu, že použitie zákonom ustanovenej trestnej sadzby odňatia slobody by bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a že účel trestu možno dosiahnuť aj trestom kratšieho trvania.

Reagujúc na odvolacie námietky - vo vzťahu k neprimeranosti a prísnosti trestu - u oboch odvolateľov považuje odvolací súd za potrebné zdôrazniť, že u oboch obžalovaných ide o osoby špeciálnych recidivistov, ktorí boli v minulosti odsúdení za spáchanie obdobnej trestnej činnosti a aktuálne stíhanej trestnej činnosti sa dopustili počas plynutia skúšobnej doby pri podmiennečnom odsúdení na trest odňatia slobody.“

Po preskúmaní sťažnosti, jej prílohy, ako aj relevantnej spisovej dokumentácie, vychádzajúc najmä z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, ústavný súd konštatuje, že napadnutý rozsudok krajského súdu, ako ani postup, ktorý jeho vydaniu predchádzal, nemožno považovať za neodôvodnený, svojvoľný alebo arbitrárny. Podľa názoru ústavného súdu krajský súd ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil, prečo v prípade sťažovateľa neaplikoval § 39 ods. 1 Trestného zákona o mimoriadnom znížení

trestu, a teda mu neuložil trest odňatia slobody pod dolnou hranicou zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

Reagujúc na sťažovateľom vznesené výhrady, ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že inštitút mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 Trestného zákona je koncipovaný na princípe fakultatívnosti a individuálnosti, a teda je na úvahe príslušného súdu, či vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu trest pod dolnou hranicou trestnej sadzby uloží alebo nie. Priznanie sa páchatel'a a napomáhanie orgánom činným v trestnom konaní pri objasňovaní trestnej činnosti, ktoré sú všeobecne poľahčujúcimi okolnosťami, ani v spojení s nepriaznivými osobnými pomermi páchatel'a nezakladajú automaticky nárok na mimoriadne zníženie trestu. Krajský súd v sťažovateľovej veci svoje rozhodnutie o treste v relevantnej časti odôvodnil najmä tým, že šlo o prípad špeciálnej recidívy, keďže sťažovateľ trestný čin, za spáchanie ktorého mu krajský súd napadnutým rozsudkom ukladal trest, spáchal v skúšobnej dobe predchádzajúceho podmieneného odsúdenia za trestný čin rovnakého druhu. V tejto súvislosti je podľa názoru ústavného súdu relevantná aj z vyžiadaného spisu okresného súdu vyplývajúca skutočnosť, že pri predchádzajúcom odsúdení sťažovateľ'a na podmienený trest odňatia slobody rozsudkom Okresného súdu Košice II č. k. 3 T 55/2014-88 z 15. októbra 2014 bol sťažovateľ'ovi trest mimoriadne znížený pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona. Ústavný súd poukazuje aj na to, že sťažovateľ v posudzovanej veci svojím konaním naplnil až dva kvalifikačné znaky obzvlášť závažného zločinu [podľa § 172 ods. 2 písm. a) a e) Trestného zákona], zo spolupáchateľ'stva ktorého bol právoplatne uznaný za vinného, čo je pre rozhodnutie o výmere trestu taktiež podstatná skutočnosť.

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že právne závery krajského súdu, ktorý v okolnostiach posudzovanej veci nevzhladol splnenie zákonom ustanovených podmienok na sťažovateľ'om navrhované mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona a uložil mu trest odňatia slobody na samej spodnej hranici trestnej sadzby, nie sú v rozpore s podstatou a zmyslom aplikovanej právnej normy, pričom krajský súd svoje rozhodnutie aj ústavne udržateľným spôsobom odôvodnil. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína svoj už opakovane vyslovený právny názor, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie

podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania, resp. strany trestného konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne konformný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti. Ak to tak je, ústavný súd nemá dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí všeobecných súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (m. m. napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Na základe uvedených skutočností dospel ústavný súd k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu, ako ani postup, ktorý jeho vydaniu predchádzal, nevykazujú ústavne relevantné nedostatky, ktoré by po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohli reálne viesť k vysloveniu porušenia označených práv sťažovateľa, a preto sťažnosť sťažovateľa na predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. novembra 2016